

Màrius Serra

Escriptor

L'illa de Hawaii, el capità Cook, l'especulació immobiliària, el paradís, el periodisme, secrets del passat i la recerca d'un pare perdut qui sap si al fons de l'oceà. És el trajecte de 'Res no és perfecte a Hawaii' (Proa), la nova novel·la de Màrius Serra

CRISTINA CALDERER

“Tots els paradisos són artificials”

◆◆◆◆◆ Toni Vall

Hawaii porta penjada una etiqueta paradisiaca però el títol no pot ser més eloqüent: *Res no és perfecte a Hawaii*.

La perfecció no existeix, tampoc a Hawaii. Tots els paradisos, per molt incrustats que estiguin al·l'imaginari col·lectiu, són artificials.

La idea de paradís és troncal a la novel·la.

Sens dubte. L'any 2005 vaig anar a Hawaii per primer cop i amb tota la família, també amb el meu fill Lluïllu i la seva cadira de rodes. Va ser un repte. Ens vam allotjar en un complex turístic tipus Marina d'Or Ciudad de Vacaciones. Els americans s'han construït dins del seu propi país un paradís dominat pel consum i l'especulació.

Hi vas tornar després?

Sí, el 2014, ja amb la trama al cap i amb esperit localitzador per conèixer indrets concrets que són rellevants al llibre: les festes de platja, els *bed & breakfast*, les postals més idíl·liques...

Per a tu, l'important va ser la descoberta del capità Cook.

Sí, és el pare de la pàtria hawaiana. Feia poc que s'havia descobert un quadre que el retratava amb actitud hostil contra els indígenes i em va semblar molt atractiu com a idea per poder reflexionar algun dia sobre com construïm el relat de la història. Vaig començar a llegir molt sobre ell, a acumular molta bibliografia i d'aquí va sorgir la voluntat de fer-ne la novel·la que ha acabat sent *Res no és perfecte a Hawaii*.

No una novel·la històrica, oi?

Volia defugir-ho tant com fos possible. M'interessava la divinització que sempre ha acompanyat el personatge enfrontada a la violència que també va generar la seva arribada a un territori verge.

Hi ha un corrent historiogràfic que assenjala Cook com un semidéu.

És un debat antropològic de primera categoria. Hi ha imatges en

“
ENS
GUIEM
MASSA
PER UNA
VISIÓ
MOLT
PRAGMÀ-
TICA I
UTILITA-
RISTA
”

què els indígenes s'agenollen davant Cook i se sap també que els seus ossos van ser venerats. Però també hi ha una branca d'estudis que discuteix amb vehemència aquesta postura. El que sí que està claríssim és que la figura de Cook està en un procés molt important de revisió.

El Tom, el personatge central, és un periodista obsessionat per Cook i també per trobar el seu pare desaparegut.

Traslladar-li a ell la meua fal·lera per Cook va ser una troballa que em va permetre fugir de la temptació de farcir el llibre d'excessiva documentació que pogués cansar el lector. Alhora, la història del seu pare perdut em permet interrogar-me sobre el passat i els orígens i fer-me una de les grans preguntes de la novel·la: per què som com som?

El periodisme hi té un paper molt destacat i la mirada no és sempre complaent.

Sí, és obvi que la gran majoria dels esdeveniments que ens afecten públicament els percebem passats pel sedàs dels mitjans de comunicació, i els punts de vista que ens ofereixen sobre els fets van des de la mirada més punyent a la més ampul·losa i exagerada, i també la manipuladora. Ens guiem massa per una visió molt pragmàtica i utilitarista, per l'exclusiva, l'èxit i la gratificació immediata. S'ha de ser crític amb això i em semblava interessant que els periodistes i les seves actituds tinguessin al llibre una presència important.

Hi ha un personatge que es diu Higgins. Devia ser massa temptador no citar *Magnum* en un relat ambientat a Hawaii...

Molt difícil! Sóc fan de *Magnum* i fins i tot vaig traduir-ne uns quants capítols quan la van emetre per TV3.

¿Els referents audiovisuals han sigut importants per construir la imatge que tenim de Hawaii?

Per descomptat. Des de la pel·lícula *Paradís hawaïà* de l'Elvis Presley a la mítica sèrie *Hawai 5.0*, i a *Magnum*, esclar. L'imaginari paradisiac s'ha anat conformant en bona part gràcies a la potència de l'audiovisual.

¿A Hawaii encara hi ha ferides no del tot cicatritzades?

Esclar. Pensa que no va ser fins al 1998 que Bill Clinton va demanar disculpes per la manera com els americans van proclamar la república i van trencar amb el regnat que hi havia abans de ser un estat membre del país.

Un dels secundaris importants del llibre és un obscur marxant d'antiguitats català...

Sí, ben connectat amb el Palau de la Música i la llotja del Barça. No me n'amago, la inspiració ha sigut Fèlix Millet i també el famós sector negoci del pujolisme. A ell li surten els fills contestataris i els plans se li torcen per culpa de l'infortuni.

Ha sigut difícil d'escriure?

Home, mai m'havia atrevit amb una superproducció d'aquest tipus. M'ha anat bé utilitzar armes de narrador que s'aprenen amb la tècnica: l'estructura, la combinació entre present i passat, la dosificació de l'acció, la trama detectivesca del terç final...

I també hi ha un MacGuffin!

Sí! Una capsula de fusta misteriosa amb un contingut desconegut que serveix per mantenir el suspens.

Estaria bé fer-ne una pel·lícula, oi? I tant! Però seria molt cara! Necessitariem uns quants patrocinadors generosos.◆◆